

Sygn. akt II AKz 585/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2015 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Gwidon Jaworski

Protokolant: Bożena Waniek

przy udziale **Prokuratora Prok. Apel. Dariusza Wiory**

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **F. P. (P.)**

oskarżonemu o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 25 września 2015 roku sygn. II K 177/14

w przedmiocie dalszego określenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na zasadzie 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n a w i a

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 września 2015 roku, sygn. akt II K 177/14 Sąd Okręgowy w Częstochowie na podstawie art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 2 k.k. przedłużył do dnia 30 grudnia 2015 roku stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego F. P..

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł obrońca oskarżonego, zarzucając naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na jego treść, a to:

- 1) art. 258 § 2 k.p.k. poprzez dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania z uwagi na obawę utrudniania postępowania wynikającą wyłącznie z nieprawomocnie orzeczonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat, podczas aktualnie surowość grożącej kary nie może stanowić samodzielnej podstawy do stosowania tymczasowego aresztowania,
- 2) art. 259 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie, pomimo że przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego pociąga wyjątkowo ciężkie skutki dla jego rodziny.

Powołując się na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i uchylenie tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego F. P. ewentualnie o uchylenie tymczasowego aresztowania i zastosowanie wobec oskarżonego środków zapobiegawczych o nieizolacyjnym charakterze.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Analiza akt niniejszej sprawy prowadzi do wniosku, że w stosunku do oskarżonego F. P. w dalszym ciągu, po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji, aktualne pozostają zarówno przesłanka ogólna jak i szczególna stosowania tymczasowego aresztowania wynikająca z przepisu art. 258 § 2 k.p.k.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że fakt wymierzenia oskarżonemu wyrokiem Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 30 czerwca 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K 177/14 kary 4 lat pozbawienia wolności, za popełnienie czynu z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zast. art. 64 § 2 k.k. w wystarczającym stopniu uzasadnia istnienie dużego prawdopodobieństwa, że oskarżony popełnił zarzucone mu w akcie oskarżenia przestępstwo, i tym samym zwalnia od dalszej argumentacji przekonania o istnieniu w stosunku do niego podstawowej przesłanki uzasadniającej stosowanie środków zapobiegawczych określonej w art. 249 § 1 k.p.k.

Wymierzenie F. P. przez sąd I-szej instancji ww. kary powoduje również, że aktualności nie straciła także szczególna przesłanka stosowania środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym, o której mowa w art. 258 § 2 k.p.k., zgodnie z którego treścią, tymczasowe aresztowanie może być uzasadnione nieprawomocnym skazaniem na karę pozbawienia wolności wyższą niż 3 lata. Z uwagi na wymiar orzeczonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności, warunek ten w przypadku oskarżonego bez wątplenia został bowiem spełniony. Surowość grożącej oskarżonemu F. P. kary uzasadniona jest także i ze względu na wniesioną przez prokuratora na niekorzyść oskarżonego apelację, w której wnosi on o zmianę kwalifikacji zarzucanego mu czynu na surowszą oraz podnosi zarzut rażącej niewspółmierności kary.

Oskarżonemu F. P. przypisano bowiem popełnienie czynu wyczerpującego m.in. znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. zagrożonego karą od 2 do 12 lat pozbawienia wolności, w akcie oskarżenia oraz apelacji prokuratora podnoszono natomiast, iż oskarżony dopuścił się w istocie zbrodni z art. 280 § 2 k.k. Zważywszy zaś na występujące w niniejszej sprawie okoliczności podmiotowo-przedmiotowe, w tym wysoki stopień społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu wyrażający się w sposobie jego popełnienia, brutalności podjętych wspólnie i w porozumieniu z drugim współsprawcą wobec pokrzywdzonych działań, w połączeniu z ustawowym zagrożeniem zarzucanego mu czynu, a także biorąc pod uwagę uprzednią karalność oskarżonego, nie budzi wątpliwości twierdzenie, że w przypadku ostatecznego potwierdzenia w procesie jego sprawstwa i winy, w pełni realnym jest wymierzenie mu przez Sąd surowej kary pozbawienia wolności – czego jednak co oczywiste niniejszy Sąd w żadnej mierze nie przesądza.

Określona przez ustawodawcę w przepisie art. 258 § 2 k.p.k. przesłanka szczególna stosowania tymczasowego aresztowania opiera się z kolei na założeniu, że oskarżony może podejmować próby zakłócenia prawidłowego toku postępowania, gdy spodziewa się orzeczenia względem siebie surowej kary i w takiej sytuacji nie jest konieczne szczegółowe wykazywanie, że zachodzą inne szczególne okoliczności uzasadniające obawę, iż będzie w ten sposób postępować. W doktrynie i w orzecznictwie utrwalone jest stanowisko, że groźba surowej kary rodzi domniemanie, że oskarżony może podejmować próby bezprawnych działań mogących destabilizować prawidłowy tok postępowania (postanowienie SN z dnia 19 listopada 1996 roku, IV KZ 119/96; uchwała SN z dnia 19 stycznia 2012 r.,

I KZP 18/11, LEX nr 1102081; postanowienie SA w Krakowie z dnia 14 grudnia 2004 r.,

II AKz 120/03; postanowienie SA we Wrocławiu z dnia 6 lutego 2008 r., II AKz 65/08). Zatem nie można zgodzić się z lansowaną przez obrońcę tezą, iż Sąd Okręgowy bezpodstawnie zastosował art. 258 § 2 k.p.k. Użycie natomiast w nim przez ustawodawcę słowa „także” wskazuje właśnie na wagę surowości grożącej oskarżonemu kary jako podstawy zastosowania tymczasowego aresztowania istniejącej obok wymienionych w § 1 ww. przepisu.

Na marginesie wypada również wskazać na pewną niekonsekwencję obrońcy, który w dalszej części zażalenia podnosi, że wskazana podstawa art. 258 § 2 k.p.k. – a zatem istniejąca – odpadnie jego zdaniem, gdy oskarżonemu po zaliczeniu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności pozostanie do odbycia nie więcej niż 3 lata kary pozbawienia wolności. Odnośnie powyższego należy jedynie ponownie zauważyć, iż wyrok Sądu Okręgowego jest nieprawomocny, a zaskarżono go także na niekorzyść. Przy tym o nadużyciu w powoływaniu przesłanki surowości kary można mówić dopiero wtedy, gdy tymczasowe aresztowanie nie spełnia już swej funkcji zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania bądź gdy postępowanie to jest prowadzone rażąco wadliwie albo też gdy okres aresztowania zbliża się do prawdopodobnej długości kary realnie grożącej podejrzanemu (tak SA w Lublinie postanowieniu z dnia 24 marca

2010 r. II AKz 107/10). Oskarżony jest natomiast pozbawiony wolności od dnia 22 października 2014 r., a zatem niespełna rok z orzeczonych wobec niego czterech lat.

Na gruncie niniejszej sprawy nie ujawniły się przesłanki negatywne określone w art. 259 k.p.k., które przemawiałyby za potrzebą odstąpienia od stosowania wobec oskarżonego izolacyjnego środka zapobiegawczego i zastąpieniem ich innymi o charakterze wolnościowym. W szczególności brak było podstaw do przyjęcia, iż wobec oskarżonego lub jego najbliższej rodziny stosowanie tymczasowego aresztowania pociąga "wyjątkowo ciężkie skutki", o jakich mowa w § 2 ww. artykułu.

Świadczy o tym wywiad kuratora sądowego z dnia 16 maja 2015 r., z którego wynika, iż trudna sytuacja finansowa matki i siostry F. P. utrzymuje się już od kilku lat. Co więcej oskarżony przed zastosowaniem wobec niego aresztu tymczasowego, tylko do lutego 2014 r. zamieszkiwał wraz ze swoją matką i siostrą, a następnie przebywał u swojej konkubiny, po czym od września 2014 r. zupełnie zerwał kontakt ze swoją rodziną i konkubiną. Poza tym w tym czasie pozostawał bezrobotny, pracował jedynie dorywczo i nie wspierał finansowo członków swojej rodziny.

Mając zatem na względzie wskazane powyżej przesłanki oraz konieczność zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, aż po wydanie prawomocnego orzeczenia, a w razie skazania – aż do chwili rozpoczęcia wykonywania kary, należało przedłużyć tymczasowe aresztowanie oskarżonego na okres, który w ocenie sądu pozwoli na ukończenie postępowania odwoławczego, a jednocześnie na wdrożenie ewentualnego postępowania wykonawczego co do zapadłego rozstrzygnięcia.

W tym stanie rzeczy, Sąd Apelacyjny postanowił jak w części dyspozytywnej.

Z.:

1. odpis postanowienia doręczyć oskarżonemu i jego obrońcy.
2. zwrócić akta
3. kalendarz 7 dni.

Katowice, dnia 14 października 2015 r.